

Отже, важливим напрямком дослідження на даному етапі розвитку правової науки безумовно слід визнати динамічний аналіз кримінально-правової охорони інтелектуальної власності в зарубіжних країнах, які мають значний досвід та досягли реальних результатів у вказаній сфері.

Література

1. Постанова Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань «Захист прав інтелектуальної власності в Україні: проблеми законодавчого забезпечення та правозастосування» № 1243-V від 27.06.2007. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/>.

2. Романюк І.В. Інтелектуальна власність: кримінально-правові аспекти дослідження. Львів, 2017. URL: <http://ena.lp.edu.ua>.

3. Гулкевич В.Д. Кримінально-правова охорона авторського права і суміжних прав: дис. Львів: Львівський нац. ун-т ім. І.Франка, 2008. 218 с.

УДК 341.4 (043.2)

Стрельцов Є.Л., д.ю.н., д-р теол.,
професор, член-кор. НАПрН України,
Національний університет «Одеська юридична академія»,
м. Одеса, Україна

РАТИФІКАЦІЯ РИМСЬКОГО СТАТУТУ МІЖНАРОДНОГО КРИМІНАЛЬНОГО СУДУ: МОЖЛИВІСТЬ ВАРІАТИВНИХ НАСЛІДКІВ

Людство в процесі свого розвитку шукає різні можливості цивілізованого вирішення складних подій, в тому числі національних та міжнародних конфліктів, застосовуючи для цього різні заходи. Але для того, щоб такі заходи мали дійсну реалізацію на вказаних рівнях, вони повинні бути обов'язково-примусовими [1, с. 8-18]. Такий характер мають правові рішення, які надають їм необхідного нормативно-обов'язкового характеру, але серед таких рішень, в першу чергу, є судові рішення, які мають усі необхідні підстави бути найбільш реальними у вирішенні існуючих соціальних конфліктів. Пошук спроб судового вирішення таких подій на національному рівні суттєво ускладнює таке завдання через низку відомих причин, і тому діяльність міжнародних судових установ ще більше підкреслює необхідність їх залучення, теж через низку відомих причин, до вирішення таких проблем.

Намагання «вибудувати» систему міжнародних судів різної спеціалізації вже має певну сталість. На жаль, створення та функціонування міжнародних судів (трибуналів), які передбачають прийняття судових рішень за злочини, кажучи в загальному плані, проти людства, за останні майже сто років вже мають певну історію у своєму

функціонуванні. Загалом таких судів було вже п'ять: Нюрнберзький, Токійський військові (воєнні) трибунали, Міжнародні трибунали по Руанді, колишній Югославії та Камбоджі. Діяльність цих міжнародних судових установ підтверджує необхідність таких установ, зокрема, незалежний характер їх створення та діяльності.

Події, які сьогодні відбуваються в окупованому Криму та на сході України, дають змогу українським фахівцям доводити ці проблеми, наявність яких підтверджують і міжнародні правники [2], до світової спільноти [3], що в цілому дає змогу ставити питання про необхідність залучення до вирішення цих проблем Міжнародного кримінального суду (трибуналу). В усякому разі, в останні декілька років необхідність вирішення цієї організаційно-змістовної проблеми набуває цілком зримої реальності.

Але для реалізації цього потрібно подолати організаційно-змістовні складнощі, які, можливо, виглядають «самостійними», але, фактично, багато в чому є взаємопов'язаними. Наприклад, коли ми кажемо про організаційно-правові складнощі, то мова йде про дві основні правові «перешкоди», які потрібно подолати. Одна з них до останнього часу була пов'язана з необхідністю, для вирішення цієї проблеми, внести зміни у ст. 124 Конституції і визнати на території України юрисдикцію Міжнародного кримінального суду. Таке рішення було прийнято в вересні 2016 року, і у цій статті так би мовити «попередньо» закріплено, що «Україна може визнати юрисдикцію Міжнародного кримінального суду на умовах, визначених Римським статутом Міжнародного кримінального суду». Друга проблема, яку потрібно подолати, - «безпосереднє» визнання Римського статуту, є більш складною через низку причин. Фактична, змістовна складність такого рішення не є, і це необхідно підкреслити, суто формалізованою ознакою, і багато в чому у зв'язку з цим таке рішення протягом останніх років остаточно не приймається.

Багато в чому це пов'язано з розумінням того, що таке рішення, поруч з його безумовною необхідністю, може привести до ефекту «скриньки Пандори», коли такий суд може почати і відповідне розслідування відносно громадян України. Уникаючи політичних аспектів цієї проблеми, звернемо увагу на суто правові складнощі, які можуть мати місце при цьому.

По-перше, потрібно враховувати, що Міжнародний кримінальний суд самостійно не проводить розслідування злочинів проти людства. Це повинні робити національні судові і правоохоронні органи. Але, якщо буде встановлено, що держава не може або не хоче розпочинати кримінальне провадження, Міжнародний кримінальний суд може почати своє провадження. По-друге, досвід декількох країн, де діяла така судова установа (установи), в першу чергу, по колишній Югославії, показує, що відповідні судові процедури можуть бути «спрямовані» не тільки проти

тих, кого Україна вважає правопорушником. Все це потребує підвищеної уваги до цієї проблеми і обґрунтованих аргументів щодо її вирішення.

Література

1. Міжнародно-правова відповідальність: теоретичний погляд: монографія / С.В. Ківалов, С.А. Андрейченко, Х.Н. Бехруз, Є.Л. Стрельцов; відп. ред.. С.В. Ківалов; наук. ред. Є.Л. Стрельцов; НУ ОЮА, Півд. Регіон. Центр НАПрН України. Одеса: Юридична література, 2017. 208 с.

2. Позов України проти РФ: Міжнародний кримінальний суд опублікував звіт. Укрінформ. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/2833561-isk-ukrainy-protiv-rf-mezdunarodnyj-ugolovnyj-sud-opublikoval-otcet.html>)

3. 10 фактів, які ви маєте знати про збройну агресію Росії проти України. Сайт Міністерства закордонних справ України. URL: <https://mfa.gov.ua/ua/page/open/id/5026>

УДК 341.24:342.4(477) (043.2)

Стрельцова Є.Д., к.ю.н., доцент,
Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова,
м. Одеса, Україна

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ УНІФІКАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА: ДЕЯКІ АСПЕКТИ ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Все більш активне входження України у міжнародні та регіональні правові простори вимагає від держави постійно зважати на міжнародно-правові зобов'язання, які передбачають необхідність зміни певних законодавчих актів. При цьому виникають два взаємопов'язані питання: застосування норм міжнародного права у внутрішньому правопорядку України та відповідність українського права міжнародно-правовим зобов'язанням держави.

Серед ключових питань взаємодії міжнародного і національного права є договірно-правова уніфікація національного законодавства внаслідок реалізації міжнародно-правових зобов'язань, що відбувається на підставі міжнародних договорів України. В українській правовій науці дослідження цієї проблематики має практичне спрямування: в умовах різновекторних міжнародно-правових впливів на українське законодавство воно повинно зберігати цілісність і мати належну гнучкість, без чого входження й перебування в сучасних міжнародних інтеграційних об'єднаннях неможливо.

Окремим питанням міжнародної договірно-правової уніфікації українського законодавства є дотримання термінологічної ідентичності. Найчастіше з цього приводу висловлюються фахівці з загальної теорії